

Mirador

Àngel Quintana

Un espai per a supervivents

La nit de Sant Joan a l'Estartit, deu mil persones es van reunir a la platja per escoltar alguns dels grups més populars de la música en català: Roba Estesa, Els Catarres i Oques Grasses. En mig de l'actuació d'Els Catarres, Èric Verges, el cantant, va recordar que era el segon cop que tocaven a l'Estartit. "El primer va ser l'any 2012, quan encara no érem coneguts. Vam tocar en un pub anomenat Mariscal i en Llorenç Massaguer, el seu propietari, ens va oferir l'oportunitat perquè la nostra música pogués sonar." L'evocació d'aquell local situat darrere de la plaça de l'església era un homenatge sentit a un dels espais més vells de Catalunya a apostar per la música en directe, que molts cops la cultura oficial margina tot i ser un veritable patrimoni de la humanitat.

El Mariscal va començar a existir ara fa 40 anys, concretament el 5 de juny de 1979. El seu primer nom era el de Ciam Ajn –expressió treta de l'esperanto que volia dir "en qualsevol moment"–. El seu propietari, Llorenç Massaguer, tenia 17 anys i volia crear un espai per al rock en mig d'una població turística on probablement no hi havia altre espai que el de la música disco. Els anys vuitanta el local s'anomenava popularment "l'enciam" i no va trigar a transformar-se en un estrany paradís del heavy, malgrat que el seu propietari creia sobretot en les velles arrels del country rock. En aquells

anys, la ruta nocturna oblidada passava per "l'enciam" i podia acabar, un cop travessat amb cotxe el massís del Montgrí presidit per la base Loran de l'exèrcit americà, a la platja de Montgó, on hi havia el mític Morocco, que va passar a ser l'alternativa de la música punk. A "l'enciam" sonava Motörhead i, al Morocco, The Clash i Joy Division. A en Massaguer no li agradava el nom popular de "l'enciam" i va decidir canviar-lo per Mariscal, l'any 1987, aprofitant unes reformes a la sala.

Si analitzem la trajectòria del Mariscal veurem que el local supera tots els records. Des del seu començament s'hi han organitzat més de 7.000 concerts i ha estat l'espai que va donar llum a algunes de les propostes més creatives del país. Mariscal ha donat veu a Amaral, quan només eren un projecte, però també a Sopa de Cabra, Mishima, Glaucs, Els Amics de les Arts i Ja t'ho Diré, entre altres artistes. Al costat de tots aquests grups hi ha alguns noms mítics que han organitzat les seves jams durant l'estada a l'Estartit: Nils Lofgren, guitarrista de l'E Street Band de Springsteen, Francis Buchholz, guitarrista de Scorpions, i Demien Bell, bateria d'Elvis Costello i Peter Gabriel. També hi va fer un mític concert Nina Hagen amb el seu company Herman Brood.

El cas Mariscal posa damunt la taula un interessant debat sobre la correcció política en el tema de les indústries culturals. Mentre els ajuntaments aposten per la cultura dels festivals i de l'esdeveniment, hi ha petits locals que han abandonat tota lògica de les grans concentracions per funcionar com a veritables formiguetes que de mica en mica van creant pòsit. Són espais que han convertit la coherència interna en una forma d'actuació i que han obert les portes a tota persona que ho reclamava fos o no fos coneguda. El Mariscal de l'Estartit forma part d'aquells espais que mai no reben distincions perquè viuen al marge de qualsevol moda o tendència, per què no necessiten res més que l'adhesió d'unes quantes ànimes fidels que es renoven de generació en generació. Al llarg de 40 anys la seva màxima no ha estat altra que la de la supervivència i gràcies als supervivents del rock-and-roll hi ha sempre alguna cosa que més enllà del pas del temps, hi ha alguna cosa que mai es perd i que acaba deixant una bona empremta. La cultura de base passa per espais com el Mariscal de l'Estartit.

La cultura de base passa per llocs com el Mariscal de l'Estartit

Secrets de mare al Poliorama

Mont Plans i Annabel Totusaus presenten una tendra comèdia de Paco Mir

J.B.
BARCELONA

Paco Mir ha estrenat muntatge al Teatre Poliorama. *De mares i filles* és un retrat d'un humor àcid i alhora d'una tendresa fràgil sobre la relació distanciat

da entre una mare i una filla. L'obra es programa, en principi, fins al 24 de juliol, de dilluns a dimecres.

Mont Plans és una mare que manté l'esperit del Maig del 68 i més d'una amistat inesperada. Plans repeteix en un tema que ja havia explorat a *Sembla que rigui*. Annabel Totusaus és una filla que ha anat guanyant-se un lloc rellevant en la seva feina,

Mont Plans en una imatge d'arxiu ■ ACN

en què s'ha refugiat farta dels desenganys amorosos i la tibantor amb la mare. De sobte, la mare força la trobada amb la filla, al llit de l'hospital. Li vol transmetre tot allò imprescindible de la vida que, fins ara, s'ha callat. Tot sembla tenir uns aires exageradament còmics, però s'anirà veient que aquella conversa feia temps que s'hauria d'haver produït. ■

15^è CAMPUS GOSPEL RAJADELL 2019

DIVENDRES
5 JULIOL
22 H

SOVA GOSPEL CHOIR

ISAAC CATES
Campus Resident Reverend

DIUMENGE
7 JULIOL
19 H

BARCELONA GOSPEL MESSANGERS & ESCLAT GOSPEL SINGERS & ESCLAT JUNIOR

DISSABTE
6 JULIOL
22 H

RIGA GOSPEL CHOIR

Organitzen **ESCLAT GOSPEL SINGERS**

Ajuntament de **Rajadell**

Amb el suport de la **ARSA gospel de catalunya**

Campus Gospel Rajadell campusrajadell.com

Collaboren **Collbaix** **Ca l'Àrclet** **Regió 7**

Diputació **Barcelona**

Parròquia de Rajadell
Associació Cultural Recreativa de Rajadell
Electricitat Josep Oliva

